

Mindeneknek peremén...

Homlokomon ezüstláng ragyog
Csillagfény játszik rajta tán
Lelkemnek tükrében zafírszín sugár
Régmúlt álmok emlékképe fáj

Néma árnyként őriztem zord napot
Fénytelenség lett az én palotám
Ragyogó tündöklés oly régen kihunyt
Tetterőm is búcsút vesz talán

Karom derengő pallost markol
Átvágok a torz időm
Jelent, múltat, tünékeny jövőt
Egybekötvén káprázat megáll

Álltam már bátran, délcegen
Számos álkirály oldalán
Ígértek kincset, birtokot
Hazug szavuk kígyót rejt, halált

Páncélzatom nem tűrt torz savat
Sártól, vértől nem hasadhat át
Nem létezhet oly ártó marány
Mely vértezetem kikezdheti már

Mostanra magány lett rejtekem
Száműzött, letűnt papkirály
Fényességem árnyékká fakult
az Üresség néma kútba szállt

A királyok nem hagyták annyiban
Hogy szolgálatom rájuk nem talál
Hisz arra méltóvá válni kell
Álszentség, gyarló gúny kiált

Ha világi göggel szembe mész
Osztályrészed csak halál lehet
Magadnak halsz, ha halni mersz
Magadnak támadhatsz majd fel

Pásztorbottal s tiarával
Söpörték félre létemet
Álmaimnak száz halál jutott
Értem kiállni egy se mert

Most pedig őrizzük rejtekünk
A Fényesség bensőnkben rejtezik talán
Tudjuk, e torz világból nem jövel
Romlottságon kívül semmi már

A Virrasztó belülről ragyog
Fényhozó, szentséges hierofáns
Nem jutott néki karmazsin köpeny
Koldusgúnyát ölt magára hát

Én is oly sokszor kérdezem
Tényleg hiszed, hogy egyszer célba érsz?
S válasz gyanánt csak talányos mosoly
Szalad át a megtört arc taván

Miért, mond miért történik mindez?
Kérded, bár választ nem találsz
Mindeneknek peremén élsz
s lettél néma Csontlovag

~ Nemiél C Logismord, 2010-2018.